

Arrest

nr. 133 629 van 21 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat Mr. P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 18.03.2014 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 5° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.12.2011. Betrokkene, [...], legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.12.2011 (zie bevestiging arts dd.10.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06.09.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM, en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

De verwerende partij stelt onder andere het volgende:

“Artikel 9ter - § 3 5° — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 06.09.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 14.12.2011. Betrokkene, [...], legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 14.12.2011 (zie bevestiging arts dd.10.04.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 06.09.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 — 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012). (...)"

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Op 18 maart 2014 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht verzoekende partij opnieuw een standaard medische getuigschrift met uitgebreide bijlagen aan die haar medische problematiek aantonen.

De behandelende arts, dokter [...], haalt aan dat zijn aandoeningen zeer ernstig zijn, dat hij continu medische bijstand nodig heeft en zware nood heeft aan mantelzorg.

De verwerende partij kan onmogelijk beweren dat zij dit standpunt van verzoekende partij niet zo zou begrepen hebben.

De vorige aanvraag dd. 14 december 2011 van verzoekende partij werd geweigerd dd. 6 september 2012 door verwerende partij omdat de ernst van de aandoeningen van verzoekende partij niet zouden aangetoond zijn. Bovendien werd er niet ingegaan op de nood aan mantelzorg.

In het medisch certificaat dd. 16 januari 2014 werd echter weergegeven dat de aandoeningen van verzoekende partij zeer ernstig zijn en dat verzoekende partij nood heeft aan mantelzorg en niet zelfstandig kan functioneren. Hieronder wordt het antwoord gegeven op vragen A/, B/ en F/ van het standaard medisch getuigschrift.

“A/ Medische voorgeschiedenis:

- 1) Epilepsie sinds leeftijd van 15 jaar met frequente aanvallen met bewustzijnsverlies [niet leesbaar]
- 2) Mentale retardatie sinds de epileptische insulten
- 3) Psychose met angstaanvallen

B: Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend.

Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv; specialistisch verslag)

Ernstig 1) Epilepsie (cfr. attest invaliditeit) : behandeling in Macedonië & België [...] (1 x hospitalisatie cfr bijlage)

Ernstig é) Psychose of Schizofrenie: Angst [onleesbaar] en hallucinaties – depressie

C/ Actuele behandeling en datum van opstarten van de behandeling van de aandoeningen vermeld onder

EN

F/ Indien van toepassing: zijn er specifieke noden in verband met de medische opvolging? Is mantelzorg medisch vereist ?

Mantelzorg vereist: moeder.”

De materiële motiveringsplicht en het artikel 9ter Vreemdelingenwet zijn in diezelfde zin geschonden omdat helemaal niet blijkt dat in Macedonië de nodige mantelzorg beschikbaar is, waardoor verzoekende partij niet zou onderworpen worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Bovendien kan de arts-attaché thans nog onmogelijk beweren dat de graad van de ernst van de aandoeningen niet zouden aangetoond zijn.

Verwerende partij kan dus niet dienstig verwijzen naar artikel 9ter - §3 5° van de Vreemdelingenwet, aangezien nog niet geoordeeld werd over de specifieke nood aan mantelzorg van verzoekende partij.

II.1.4. Ten overvloede wenst verzoekende partij te verwijzen naar belangrijke rechtsleer, waarin onder meer gerefereerd wordt aan een RvV arrest nr. 76 199 van 29 februari 2012 (Stuk 3):

“57. Indien in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet uitdrukkelijk wordt aangegeven dat de aanvrager de nabijheid van zijn familieleden nodig heeft en van hen afhankelijk is, met het bestuur hier uitdrukkelijk over motiveren. Indien het enkel de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst nagaat is dit geen afdoende motivering.”

Aldus is duidelijk dat de thans bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de voor verzoekende partij broodnodige mantelzorg.

II.1.5. De verwijzing van verwerende partij naar de ongegrondheidsbeslissing dd. 6 september 2012 is niet dienstig, aangezien niet gemotiveerd werd over de nood aan mantelzorg en de arts-attaché van oordeel was dat de graad van de ernst van de aandoening niet duidelijk gemotiveerd was.

Meer nog. De ongegrondheidsbeslissing dd. 6 september 2012 waarnaar verwerende partij verwijst werd vernietigd door uw Raad dd. 6 december 2012 in arrest 93 009.

Verwerende partij is dus allesbehalve zorgvuldig te werk gegaan en heeft dan ook veelvuldig het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

II.1.6. Maar er is meer. Bovendien werd in de ongegrondheidsbeslissing dd. 06.09.12 nooit ingegaan op de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst door verwerende partij.

Verzoekende partij heeft nochtans steeds duidelijk gemaakt aan de verwerende partij dat zij niet naar Macedonië terug kan omwille van het feit dat er geen adequate zorg voor haar aanwezig is in haar land van herkomst.

Verwerende partij kan geenszins blijven volhouden dat reeds geoordeeld werd over de aandoeningen van verzoekende partij. De toestand van verzoekende partij is immers aanzienlijk achteruitgegaan. Verzoekende partij heeft zware nood aan medicatie en is bovendien volledig afhankelijk van mantelzorg. Er was in de aanvraag dd. 14 december 2011 bovendien nog geen sprake van hospitalisatie, hetgeen thans wel het geval is.

Deze aandoening is dus in geen geval de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag van verzoekende partij. De stelling dat de thans ingeroepen elementen, reeds ingeroepen werden bij de vorige aanvraag is dus manifest onjuist!

In die zin is de materiële motiveringsplicht en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet geschonden.

II.1.7. Verder maakt het gebrek aan een adequate behandeling in Macedonië, een schending van artikel 3 EVRM uit.

Daar verzoekende partij ernstig ziek is, verdere medische en psychiatrische behandeling en opvolging nodig heeft, nood heeft aan bepaalde medicatie en mantelzorg zodat een doeltreffende behandeling van verzoekende partij aldaar nagenoeg onmogelijk zal zijn.

Een eventuele uitwijzing van de verzoekende partij zou tot gevolg hebben dat artikel 3 EVRM wordt geschonden. Artikel 3 EVRM verbiedt dat een persoon wordt onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. De uitwijzing van een zieke naar een land waar onvoldoende medische voorzieningen voorhanden zijn, kan dergelijke behandeling uitmaken.²

II.1.8. In die zin strijdt de bestreden beslissing dan ook met de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De hiervoor gekaderde formele motiveringsplicht wordt ook opgelegd door artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers tonen op geen enkele wijze aan dat en om welke redenen de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hieraan niet zou voldoen. Een schending van de formele motiveringsplicht kan derhalve niet worden aangenomen.

2.3. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde een aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die worden ingeroepen ter onderbouwing van de machtigingsaanvraag

overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling. De bedoeling van de wetgever is redelijkerwijze te verhinderen dat aanvragen om machtiging tot verblijf om medische redenen ad infinitum worden ingeroepen.

In de thans bestreden beslissing wordt verwezen naar de voormelde bepaling en naar het feit dat uit het standaard medisch attest en de bijlagen gevoegd bij de nieuwe aanvraag blijkt dat de gezondheidstoestand van derde verzoeker ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag, dat het slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt en dat in de beslissing van 6 september 2012 reeds uitgebreid werd ingegaan op deze gezondheidstoestand en de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen werd onderzocht.

Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij erop wijst dat dit laatst vermelde motief overtuigend is, nu het determinerende motief betrekking heeft op de vaststelling van de verwerende partij dat de thans ingeroepen elementen reeds in het kader van een vorige aanvraag werden ingeroepen. Verzoekers hebben dus geen belang bij het desgevallend gegrond bevinden van kritiek tegen dit motief, nu dit niet kan leiden tot een andere beslissing.

Verzoekers moeten dus aantonen dat de elementen die zij in hun nieuwe aanvraag aangebracht hebben in weerwil van wat de verwerende partij daarover heeft gesteld, niet reeds eerder werden ingeroepen, zonder meer.

Verzoekers stellen dat in het medisch certificaat van 16 januari 2014 werd gesteld dat de aandoeningen van de derde verzoeker zeer ernstig zijn, dat hij nood heeft aan mantelzorg en niet zelfstandig kan functioneren. Zij betogen dat nog niet werd geoordeeld over de specifieke nood aan mantelzorg en betogen dat de toestand van derde verzoeker aanzienlijk is achteruitgegaan omdat hij zware nood heeft aan medicatie en volledig afhankelijk is van mantelzorg. Verder stellen zij dat er in de eerdere aanvragen nog geen sprake was van hospitalisatie hetgeen thans wel het geval is. Deze aandoening, zo concluderen zij, is dus in geen geval de ingeroepen ziekte uit de eerste medische aanvraag.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekers zich ook bij de eerdere aanvragen hebben gesteund op de aandoening van hun zoon, derde verzoeker, die lijdt aan epilepsie, een mentale retardatie ingevolge eerdere aanvallen en psychosen. Het komt in de eerste plaats aan verzoekers toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat de elementen die zij thans aanhalen nieuw zijn. Door slechts vaagweg te stellen dat de situatie zeer ernstig en zelfs verergerd zou zijn omdat hij zware nood heeft aan medicatie, tonen zij dit geenszins aan. Immers, in het advies van de arts-adviseur van 14 maart 2013, dat heeft geleid tot de door verzoekers niet aangevochten beslissing van 18 maart 2013 houdende het ongegrond bevinden van de aanvraag van 14 november 2011 (deze beslissing werd genomen ingevolge de vernietiging van de beslissing van 6 september 2012) werd reeds verwezen naar het feit dat de betrokkene medicamenteus werd behandeld. Verzoekers tonen geenszins aan dat en op welke wijze deze medicamenteuze behandeling zou zijn aangepast ingevolge een aanzienlijke verergering van de medische situatie, en de Raad heeft niet de bevoegdheid om dit medische gegeven te beoordelen.

Voorts, wat het argument betreft dat derde verzoeker volledig afhankelijk is van mantelzorg, moet worden vastgesteld dat ook dit gegeven reeds in de eerdere aanvraag werd ingeroepen: uit de destijds aangebrachte medische getuigschriften bleek dat de betrokkene niet alleen kan blijven en in het advies van de arts-adviseur werd dit element beoordeeld, in die zin dat hij de aanwezigheid van de ouders bij terugkeer noodzakelijk acht. Verzoekers kunnen dus niet worden bijgetreden waar zij stellen dat nog niet eerder werd geoordeeld over de specifieke nood aan mantelzorg.

Het gegeven, ten slotte, dat er eerder nog geen sprake was van hospitalisatie terwijl dit nu wél blijkt uit de nieuwe aanvraag, is evenmin van aard om aannemelijk te maken dat het om een nieuw element zou gaan dat nog niet eerder werd ingeroepen. Immers, uit de eerdere aanvraag, en meer in het bijzonder uit het medisch rapport van 3 mei 2012 dat destijds door de verzoekende partijen werd bijgebracht, blijkt dat er sprake is van een "EEG normal". Verzoekers verwijzen nu naar het standaard medisch getuigschrift van 16 januari 2014 waarin wordt verwezen naar "1 x hospitalisatie cfr bijlage". Bij dit getuigschrift werden 4 bijlagen gevoegd, met name 1 van het AZ Klina en 3 van het AZ Sint Augustinus. Slechts in 1 van deze attesten is sprake van een opname, met name wordt vermeld "*werd opgenomen voor een 24 uren EEG*". Van andere hospitalisaties is volgens deze stukken geen sprake, en verzoekers

tonen niet aan dat er buiten deze 24 uur opname een andere hospitalisatie zou zijn geweest. De opname waarvan sprake had dus tot doel het maken van een 24 uur-EEG. Ook in de eerdere aanvraag was reeds sprake van een "EEG normal", en verzoekers maken derhalve niet aannemelijk dat deze opname, precies met het oog op beeldvorming die ook eerder al aan de orde was, een element zou zijn dat nog niet eerder werd ingeroepen.

Uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat verzoekers niet hebben aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte toepassing zou hebben gemaakt van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet en al evenmin dat daarbij de materiële motiveringsplicht, dan wel het redelijkheids- of zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden. Nu de aanvraag op deugdzame wijze onontvankelijk werd bevonden, diende geen verder onderzoek te worden gevoerd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke zorgen. De grieven die verzoekers richten tegen eerdere, reeds definitief in het rechtsverkeer aanwezige administratieve beslissingen, doen aan deze vaststelling geen afbreuk. Zij zijn immers niet ontvankelijk, nu zij niet gericht zijn tegen de thans bestreden beslissing.

2.4. Wat de door verzoekers aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, ten slotte, dient erop gewezen dat de huidige bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel in zich draagt en een "eventuele uitwijzing" er derhalve geen rechtstreeks gevolg van kan zijn, zodat deze grief niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.5. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS